

Nov. 13-án,
szombaton
d. u. fel 3 orakor.

Szeged AK — Magyar UTC

Kender

NB. II. rangadó mérkőzésre jegyek elővétel
kedvezménytel szombat déli 12 óráig a
Délmagyarország Jegyirodában.

Előtte d. u. 1 órakor kombinált csapatok mérkőzése.

Jogi történet

A jogi fakultással úgy vagyunk, akárcsak a gyerekekkel. Az is elkezd valamit sirni, mire vigasztalni kezd.

— Ne pityeregi, viseld magad jól, akkor megkapod.

Tudniillik azt, amiért kesereg. Erre elhallgat, legfeljebb szípig néhányat, hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból, majd látva, hogy megfélemedeztek róla, új vésőre gyújt.

Mikor mézesbeteinket éltük az egyetemmel, a jogi fakultással voltunk leginkább nagyra. Hiszen igaz is, ez volt a legnépesebb, ámbar csak a beiratkozottak számát tekintve. Mert ha a professzorok ragaszkodnak a szigorú katalógusolvasáshoz, akkor olyan versenyfutást lát Szeged, amelyik beillik olimpiásznak is. Hivatalok, irodák, műhelyek mélyéből rohanó tömegeket, hogy ott legyenek, mikor a nevéket kiáltják.

Hát nincs is abban baj, ha művelődik a nemzet, emelkedik a nivó, azonban ezek a mezej jogászok, ahogy megszerezték a legszükségesebb vizsgákat, azonnal állást is követeltek s ugyan próbáltad volna az adóhivatali becsüsné azt mondani, hogy ne ábrándozzon — persze majd bizonyos idők elteltével — a polgármesterségről, mert nem arra való! Majd meghallottad volna, hogy ki vagy.

Azért sokkal különben a régi időkben sem volt ez, mikor ifjuságunk Budapestre, meg Kolozsvárra járt vizsgázni, mert az idejük jelentékeny részét ők is itthon töltötték el kenyérkeresettel. Ebből az időből mesélik régi közéleti veteránok ezt a történetet, amelynek a hőse még ma is dalias férfi és makacsul ki akarja várni a béke visszatérését.

Hűsünk az első alapvizsgát valamikor az éskorban leletle. Nem is akármilyen szeleburdi módon, inkább megfontoltan és részletekben. Utazván pedig Kolozsvárra, Csabán meg kellett várnia a csatlakozást. Mit csinál az ember Csabán, ha vár? Beül a restaurációba, sert rendel, avagy bort, már amihez nagyobb gusztusa van. Tekintetbe veszi mindenesetre a vonat obligát késését is.

A restüben tartózkodik üres óráiban az állomásfőnök, akit beceneven stácinak hívnak, nyáron elnöke a kuglizók együletének s ha kilencet ütött, hordót veret csapra az öt ünneplő tagársak tiszteletére.

Az idők folyamán makacs vizsgázónk is megbarátkozott az állomásfőnökkel, minden találkozásuk sziveli örömeiknek vált kulforrásává.

— Mi ujság Szegeden? — kérdezte már messziről a stáci.

— Semmi különös. Hát Csabán?

— Itt sem történt nevezetes tény. A lányok többnyire férjhez mennek, az öregek meghalnak, a menyecskék pajzánkodnak. Igaz is, a múlt héten megint kilencet ütöttem a kuglin.

— Gratulálok, gratulálok!

— Köszönöm.

Telt az idő, szaladtak az esztendő, a részletekben maradt vizsgák nem akartak véget érni, mindig akadgáncsokodó professzor, aki kiegészíteni valót követelt, ami egyben azt is jelentette, hogy újabb utazások váltak szükségessé Kolozsvár irányába.

— Olyan régen ismerjük egymást, mondta egy alkalommal a stáci, hogy semmi értelme ennek a bizarr fesztetésnek. Én vagyok az öregebb, szer-vusz!

— Szervusz.

Véletlenül a vonat akkor sokat késelt, de nem haragudott meg érte senki.

Most pedig alkalmazkodjunk a nyolcvanas évek novelláiróinak stílusához és ugorjunk át egy seregével,

mikor is az történt, hogy morcos kedvvel ébredt a jogi művészetekhez ragaszkodó barátunk.

— Nem tudom, mi a bajom, de mintha hiányoznék valami az életemből.

Kereste az okokat, töprengett néhány sort, a végén derülten felkiáltott.

— Persze hogy persze, rájöttem. El kellene már intézni a második szigorlatot is.

Nekifeküdt hát a könyveknek, kivonatoknak, levonatoknak, jegyzeteket böngészett, egy viharos téli napon pedig nekivágott az utnak.

— Vajjon mit csinál az én nagyon kitűnő csabai barátom, akit olyan régen nem láttam!

Igy tűnődött a kupében, a jó lelkek példájaképpen, akik nem feledkeznek meg a hajdani ismerősökről, ha szét is szakítja őket egy időre az élet.

Hát ott állt a stáci a perronon,

várta a vonatot. Szép ősz szakállát meglobogtatta a havas szél, azonban mintha a valamikor délcég alakja mintha meggörnyedt volna!

— Szerbusz édes jó öregem! — kiáltotta feléje már messziről szigorlónk.

A főnök azonban csak bámult, hozza egy árnyalatnyi idegenkedéssel.

— Bocsánat, talán tévedés...

— Már hogy volna tévedés? Nem ismeresz rám? Valamikor mennyitkvaterkáltunk, ha késelt a vonat!

Erre már kiderült a főnök arca is.

— Tudom már, kihez van szerencsém, boldogult édesapám sokat regélt uraságodról. Ön szokott Kolozsvárra utazni vizsgák szempontjából. Szegény öregem, épp tíz éve, hogy meghalt, a bizalom engem tett meg az utódjának.

Bab

IGY KEZDŐDÖTT...

A lengyelek szerint soha sem közölték velük Hitler tizenhat pontját

A Reuter-ügynökség közlése szerint angol hivatalos körökben kijelentették, hogy abban az esetben, ha Hitler vezérnek a német néphez intézett kiáltványa azt jelenti — s úgy látszik így is van —, hogy Németország háborút üzent Lengyelországnak, a legilletékesebb forrásból kijelenthetik, hogy Nagybritannia és Franciaország teljesen és véglegesen el vannak határozva, hogy a legteljesebb mértékben teljesítsék a lengyel kormány iránnyában vállalt kötelezettségeiket. Az angol kormány véleménye szerint a lengyel kormánynak teljes joga volt arra, hogy visszautasítsa egy olyan feltétel teljesítését, amelyet a német kormány akart rá erőszakolni. Ami a sajtóval közölt tizenhat pontot illeti, hangsúlyozzák, hogy azokat sohasem közölték a lengyel kormánnyal. Az angol kormány hangoztatja, hogy ezeket a lengyel kormányhoz kellett volna eljuttatni, időt adva annak megvizsgálására, hogy ezek a pontok érintik-e vagy nem Lengyelország életérdekeit, amelyekről a német kormány az Angliához intézett jegyzékben kijelentette, hogy tiszteletben akarja őket tartani.

Lengyel hivatalos körökben kijelentik, természetes volt, hogy Lengyelország visszautasította azt a megálázó helyzetet, amelybe való beleilleszkedést a német birodalom követelte. Még akkor sem szokásos azt a feltételt felállítani, hogy egy tárgyaló személynek ne legyen joga utasításokat kérnie kormányától, ha egy le-

győzött hatalom elé szabnak békefeltételeket. Lengyelországtól azt követelték, hogy ugyanolyan eljárásnak vesse alá magát, mint annakidején a cseh köztársasági elnök, vagyis, hogy tárgyalót küldjön Berlinbe és ez döntson olyan javaslatok felett, amelyeket a lengyel kormány egyáltalán nem ismer.

Hitler vezér Musolinihez a következő táviratot intézte:

»Duce! A leszívélyesebben köszönöm Önnek azt a diplomáciai és politikai támogatást, amelyet Németországnak és igazságos ügyének adott. Meg vagyok győződve, hogy a német katonai erővel teljesíthetem a magunk elé tűzött célt. Következésképpen úgy vélem, hogy ilyen körülmények között nincs szükségünk Olaszország katonai támogatására. Köszönetet mondok Önnek, Duce mindazért is, amit a jövőben fog tenni a fasismus és a nemzeti szocializmus közös ügyéért.

A Havas-ügynökség Londonból közli: Az a mód, ahogyan a németek beállítják a tárgyalások menetét, olyan természetű, hogy megtevesztheti a világot. Augusztus 29-én Hitler közölte Henderson nagykövettel, hogy várja, hogy lengyel teljhatalmu megbízott érkezze a következő napon Berlinbe, hogy tárgyaljon vele. Hitler hozzátette, reméli, hogy ebben az időben kidolgozhatják a német javaslatokat. Más szavakkal, azt várták a lengyel kormánnytól, hogy ugyanolyan eljárásnak veti alá magát, mint ami-

lyent Csehszlovákiával szemben alkalmaztak. Természetesen a lengyel kormány nem volt hajlandó beleemeni ebbe a megalázó helyzetbe. Az angol kormány álláspontját a következőkben lehet meghatározni. Ha a német kormány őszintén óhajtott volna az ellentétek tárgyalások után való szabályozását, megkezdte volna ő maga a lengyel kormánnyal való tárgyalásokat a civilizált kormányok rendes eljárásának megfelelően, kijelölve először is a tárgyalások helyét és kezdeti időpontját. Az angol kormány úgy véli, hogy a lengyel kormány teljesen jogosultan utasította vissza azt, hogy alá kelljen vetnie magát a német kormány kényszerítő akaratának.

Brauschitsch tábornok, a német hadsereg főparancsnoka napiparancsot intézett a német haderőhöz. A napiparancs a következőképpen szól: »Katonák! Utótt az óra, amikor meg kell mutatnunk, hogy kik vagyunk. Most, amikor már minden más eszköz csöddöt mondott, a fegyvereknek kell dönteniük. Jogunk tudatában indulunk harcra a világos célért, a germánység és a német élettér tartós biztosításáért külföldi támadások és uralmi törekvések ellen. A német hadsereg régi hagyományainak büszke örököseként az ifjú nemzeti hadsereg igazolni fogja a beléje helyezett bizalmat. A vezér legfőbb parancsnoksága alatt harcolni és győzni akarunk. Bizunk a német nép határozottságában és egységében. Ismerjük a német fegyveres védelem erejét. Hiszünk a vezérben. Előre az Istennel Németországiért.

A DNB távirati ügynökség jelentése szerint a német tengerészethez és légihadsereghez intézett napiparancs a következő szöveget tartalmazza:

»A Führer parancsát megkaptuk. A döntés órája készen talál bennünket arra, hogy megvédjük hazánk jogát és szabadságát. Dicsőséges hagyományainkra támaszkodva, a vezérbe vetett törhetetlen bizalommal fogunk harcolni népünk és birodalmunk diadaláért vetett reménységgel.

A légihadsereghez intézett napiparancs a következő szavakkal végződik: »Számunkra csak egy megoldás van: győzelem!

(Folytatjuk.)

Árusíthatnak-e továbbra is szövetet a szabóiparosok?

(A Délmagyarország munkatársától)
A szegedi ruházati iparosok panaszt tettek az ipartestületnek, hogy újabb intézkedés szerint a szabóiparosoktól meg akarják vonni azt a jogot, hogy ők szöveteladással is foglalkozhassanak. Az érintett szabóiparosok beadványukban rámutatnak arra, hogy ipari munkásságuk mellett a szöveteladás ugyiszlán szerzett jog már náluk és évtizedek óta foglalkoznak ezzel. Hangoztatják azt is, hogy többnyire a divatárkereskedők is árusítanak már szövetet, sőt vannak helyek, ahol szatócsok is foglalkoznak rendszeresen szöveteladással. Eppen erre való tekintettel a szabóiparosokat sem lehet kizárni a szöveteladásból.

Az ipartestület előjárósága esztörtékon delutáni értekezletén foglalkozik a szabóiparosok panaszával. Az elnökség álláspontja — értesülésünk szerint az, hogy hagyják meg a szabóiparosok számára a szöveteladást továbbra is. Az elnökségnek egyébként az lesz a javaslata az előjárósági ülésen, hogy a szabóiparosok panaszát tegyék át a kereskedelmi és iparkamarához, mert a véleménye szerint a textiltrendelet rendezi majd a szabóiparosok szöveteladásának problémáját is, hihetőleg megnyugtató módon.

A szegedi szabóiparosok körében érdeklődéssel várják az ügy elintézését.

A legjobb anya, testvér és rokon

Arany (Krausz) Róza

önzetlen köteleességteljesítésben eltöltött 86-ik életévében, miután minden szeretetet elosztott szeretteinek, 1943 november hó 9-én nem mes telkét visszaadta Teremtőjének.

November 11-én délelőtt fél 11-kor kísérfük nyugvóhelyére a zsidó temető kupolaterméből.

Gyászolják: Gyermekai: Arany Károly és családja, özv. Böhm Sándorné és családja, dr. Popper Aladárné, Arany Rezső és családja, Dr. Berényi Jánosné és Ilona leánya, egyetlen testvére: dr. Krausz József és családja, veje: dr. Popper Aladár, unokái és dédunokái.

Nyugodjék békében.

Villamoskocsi a Dugonics-térről. Minden külön értesítés nélkül.